

שיר השירים (40)

יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתָרְצָה: כיון שרואה הקב"ה היאך כנסת ישראל שואפת להשיג את קרבת ה', ומשתוקקת להיות בבחינת "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי" הקב"ה מגלה את חיבתו אליה ואומר לה: "יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתָרְצָה", יפה את במידותייך ובמעשייך הטובים, כאותה עיר נפלאה הקרויה "כְּתָרְצָה" שהייתה עיר יפה מאוד בבניינה המפוארים. "נְאֻמָּה פִּירוּשָׁלַם" נאה את כמו ירושלים, קרתא דשופריא. "אֲיִמָּה פְּנִינָלוֹת", מטילה את אימה ופחד על כל הסובבים אותך "פְּנִינָלוֹת" כאותם מחנות המונפים עליהם דגלים, והאויבים חוששים מפניהם ויראים להתקרב אליהם. זאת ועוד. "אֲיִמָּה פְּנִינָלוֹת", "פְּנִינָלוֹת": נד גלות מלשון נע ונד בגלות. אומר הקב"ה לישראל, כשאחזיר אתכם אליי, אתם תהוו איום על העמים, והם יצאו תחתכם לגלות ויהיו נעים ונדים בעולם. ואילו אתם תשבו לבטח, איש תחת גפנו ותחת תאנתו.

הגדה של פסח "שמחת דוד"

הִסְפִּי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי שָׁהִם הִרְהִיבֵנִי שְׁעָרָךָ פְּעָרָךְ הָעֵצִים שְׁגָלְשׁוּ מִן הַגְּלָעָד (ה.ו.)

"הִסְפִּי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי שָׁהִם": ידועים דברי חז"ל שאמרו כי עיקר קדושת האדם תלויה בשמירת העיניים. רמז לדבר (בראשית לה כא) "אִיִּה הַקְדֹּשָׁה הִיא בְּעֵינָיִם עַל הַדָּרֶךְ". וכיון שיצר הרע מנסה בכל כוחו להחטיא את האדם בעיניו, אומר הקב"ה לכנסת ישראל "הִסְפִּי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי" סובבי והשיבי את עינייך, והסתכלי רק לנגדי, דהיינו שתבונני בשכינה הקדושה בלבד. כמו שאומר דוד המלך (תהילים טז. ח): "שִׁוִּיתִי ה' לְנֹגְדֵי תְּמִיד", שבכל עת שכינתי הקדושה תהיה ניצבת אל מול עינייך.

"שָׁהִם הִרְהִיבֵנִי": "שָׁהִם" אותיות "השם יתברך". "הִרְהִיבֵנִי", מחד זהו לשון הרהורים, ומאידך לשון ריבוי וגדולה. אומר הקב"ה לכנסת ישראל אם לא שמרת עיניך מראות ברע ולא שמת לנגד עינייך רק את "השם" יתברך, הרי "הִרְהִיבֵנִי" חלילה תבואי לידי הרהורים רעים ותיענשי על כך. אולם אם נזהרת בקדושת העיניים, ותמונת "השם" עמדה תמיד ניצבת לנגדך, הרי עינייך הקדושות "הִרְהִיבֵנִי" הם גרמו לריבוי קדושה בעולם ורוממו ופיארו את שמי בעולם ושכר רב טיטלי על כך.

שְׁעָרָךָ פְּעָרָךְ הָעֵצִים שְׁגָלְשׁוּ מִן הַגְּלָעָד: "שְׁעָרָךָ": אותיות רשעך, שהעובר על רצון ה' נקרא רשע. "עֵצִים", ידוע שהעז רומז לעזות פנים, והוא מדינא קשיא. "גְּלָעָד". רמז על "גל עד" שהקימו יעקב ולבן כאשר רצו

אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי הִרְצָה בְּשׁוֹשָׁנִים (ג.ו.)

מה כוונת הביטוי "הִרְצָה בְּשׁוֹשָׁנִים" ביאר הגאון רבי משה סולובייציק: לפעמים אנו מוציאים רועה שמנהיג את עדרו בקולו החזק, הוא צועק ומשמיע קולות רמים, המושכים אליו את הכבשים. לעומת זאת יש רועה שמנהיג את צאנו במקל. ויש רועה הנעזר גם בכלב אימנתי כדי לנחל את הצאן.

אבל "רַעֲיָה בְּשׁוֹשָׁנִים", רועה שלוקח בידו פרחים יפים הנותנים ריח טוב, הולך עם הפרחים לפני הכבשים וכך מושך אותם אליו, כזאת מעולם לא ראינו! ובדבר זה כנסת ישראל מקלסת ומשבחת את הקב"ה: "אני לודי ודודי לי", "הִרְצָה בְּשׁוֹשָׁנִים". והנה הפסוק (תהלים מה. א) אומר: "לְמַנְצָה עַל שׁוֹשָׁנִים לְבִנֵי קוֹרַח מִשְׁכִּיל שִׁיר יְדִידוֹת", ורש"י פירש: "עַל הַשׁוֹשָׁנִים", לכבוד תלמידי חכמים יסדו השיר הזה, שהם רכים כשושנים ונאים כשושנים ומרטיבים מעשים טובים כשושנים. דוד המלך לא מצא תואר אחר לתלמידי חכמים מאשר שושנים, ומדוע? משום שאמנם הם רכים ונאים כשושנים ומרטיבים מעשים טובים כשושנים.

ספר "כמוצא שלל רב"

אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי הִרְצָה בְּשׁוֹשָׁנִים (ג.ו.)

ממשיכה כנסת ישראל ואומרת לאומות העולם: דעו שכבר אז במעמד הר סיני נשבענו שנינו בשבועות אמונים בבחינת "אני לודי ודודי לי" שאנו לעולם לא נמיר ולא נחליף את ה' יתברך בא-ל אחר, והוא לעולם לא יחליפנו באומה אחרת. "הִרְצָה בְּשׁוֹשָׁנִים" והוא הבטיחנו לעד שהוא יהיה הרועה הנאמן לשושנה שלו שהם עם ישראל. כך שאף אם ראינו לעת עתה שהקב"ה הסתיר פניו מאיתנו, הלא אין ספק שיבוא יום ובמהרה יגלה שוב כבוד מלכותו עלינו.

הגדה של פסח "שירת דוד"

אני לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי הִרְצָה בְּשׁוֹשָׁנִים (ג.ו.)

דורשי רשומות אמרו: "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי ראשי תיבות אלול", בימים הנוראים מתחטא האדם ומתקדש לפני בוראו, ושב בתשובה שלמה. ואומר הקב"ה לישראל אם תתקרב אלי בקרבה אמיתית, ותהיו מחוברים יחדיו בבחינת: "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי", אזי ארד אליכם לרעות אתכם, בבחינת "הרועה בשושנים", ולא אצטרך חלילה: "ללקוט שושנים", ליטול את נשמות הצדיקים.

הגדה של פסח "שמחת דוד"

יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתָרְצָה נְאֻמָּה פִּירוּשָׁלַם אֲיִמָּה פְּנִינָלוֹת (ד.ו.)

הלכה: הפסק בשתיקה בין הברכה לאכילה
המברך על מאכל, משקה או כל דבר מצוה לכתחילה לא
יפסיק בין הברכה לאכילה בשתיקה יותר מכדי דיבור
שהוא אמירת שלוש תיבות: "שלוש עליך רבי" (שניה
וחצי), ואם הפסיק יותר מכדי דיבור אינו חוזר ומברך
אפילו אם שהה בשתיקה מרובה, אולם אם הסיר דעתו
מהמאכל או מהמצוה שלפניו, חוזר ומברך. לכתחילה
אין להפסיק בעשיית מעשה בין הברכה לאכילה
וכדומה, בין אם המעשה קשור לענין ובין אם אינו
קשור, לפי שלחלק מהפוסקים מעשה כדיבור, מיהו
בדיעבד אם עבר והפסיק בשתיקה במעשה בין הברכה
לאכילה אינו חוזר ומברך ובתנאי שלא היסח דעתו
מהאכילה והשתיה. **ספר "הליכות ברכות" רב אופיר
מלכא שליט"א**

**לשון חכמים, חייבי דעת; ופי כסילים, יביע אגלת.
ספר משלי"**

חקירה: משקים טמאים שנבלעו בחרס אינם מטמאים
משום שטומאה בלועה אינה מטמאה, או שנתבטלו
וכאילו אינם (הגר"ח סטנסיל שצז).
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: דרך ארץ קדמה לתורה
רב אחד נכנס אצל עשיר קמזן, לבקש תרומה להכנסת
כלה. כיון שראה הרב את העשיר הכירו מיד כאחד
מתלמידיו לשעבר, אך הלה התנכר אליו והראה לו פנים
של זעף וחומרה, האינך מכירני? תמה הרב, הלא
בבחרותך למדת תורה מפי! התחצף העשיר וענה: אין
לי ולתורתך ולא כלום, כבר שכחתי כל מה שלמדתי
ממך. אם כן, השיב הרב בניחותא: אין פלא שלא הכרת
אותי שהרי אמרו חז"ל: דרך ארץ קדמה לתורה, ואם
תורה שכחת, דרך ארץ על אחת כמה וכמה.
ספר "חד וחלק" חלק א'

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, אברהם בן חנה רחל
שרה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל
בן רבקה, אסתר בת רחל, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, סשא בנימין בן
קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ייס חנה, רפאל
יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה,
אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עוזיא, חנה בת רחל, דוד בן
מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה. **זיווג הגון**: נעמי פנינה
בת סנדיין אסתר, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאיל בן רבקה,
מרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא
ללבנה מלכה בת עוזיא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. **לעילוי נשמת**: ג'ינט
מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלה, יוסף בן מייכה. מוריס משה
בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה, נתניאל יאיר בן מרים יהודית, ראובן בן חנינה,
אליהו בן מרים, ניסים חי הורבט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נגימה.

לעשות ברית ביניהם. יעקב מסמל את כח הטהרה, ועל
כן קרא שמו בשם קדוש "גלעד". ואילו לבן שהוא
משורש בלעם הרשע מסמל את כח הטומאה, וקרא לו
בשם: "יגר שהדותא". ושורש טומאתו של בלעם נבעה
מעניו, כמו שנאמר: "ונאום הגבר שתום העין" (במדבר
כד.ג). ואומר הקב"ה לכנסת ישראל: אם חלילה לא
שמרת על טוהר עינייך וקדושתם, וטימאת אותם, הרי
"שערך פְּעֵדֶר הַעֵזִים", נחשבת את למרשיעה דרכך,
רח"ל. ושייכת הינך לעדר העיזים שהם עזי פנים. ודינא
קשיא רובץ עלייך. בזה מצטרפת את לקהל עדתו של
לבן הארמי הבא מן הגלעד והוא הוא בלעם הרשע
שטימא עינו, על כן תני ליבך ועינייך לשמור על
קדושתך

הגדה של פסח "שמחת דוד"

**שנין פְּעֵדֶר הַרְחֵלִים שְׁעָלוּ מִן הַרְחֵצָה שְׁכָלֵם מְתָאִמוֹת
וְשִׁפְלָה אֵין בָּהֶם (1.1)**

"עֵדֶר הַרְחֵלִים" רומז לרחל אמנו שהייתה רועה את עדרי
צאן אביה לבן ארמי. ועל אף שהיה אביה רשע והשחית
דרכו, הרי יצא מחלציו זרע קדוש של רחל אמנו ובניה
הצדיקים. והנה יוסף הצדיק בנה שנוזהר בשמירת
קדושת עינו. ואומר הקב"ה לישראל: "שְׁנִינְךָ פְּעֵדֶר
הַרְחֵלִים שְׁעָלוּ מִן הַרְחֵצָה", כשם שהרוחץ את שיניו
בקביעות, לא תדבק בהם כל מאיסות והם עדרים עדרים
העומדים במקומם באופן מסודר, "שְׁכָלֵם מְתָאִמוֹת".
"וְשִׁפְלָה אֵין בָּהֶם" אחת מהן לא נעדרה. כך על האדם
להיות זך ונקי מכל רבב, שלא ידבק בידו מאומה מן
המאיסות הרוחנית. ואם אכן ידע להיטיב לשמור על
קדושתו וטהרתו, הרי זכה להיות מ"עֵדֶר הַרְחֵלִים" שייך
הוא לרחל אמנו ולבנה הצדיק יוסף. אולם אם לא שמר
האדם כראוי על טהרת עינו, שייך הוא "לעדר העיזים"
האמור לעיל, אלו עזי הפנים הבאים מכת לבן הארמי.
הגדה של פסח "שמחת דוד"

**שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וְשְׁמָנִים פִּילָגְשִׁים וְעֶלְמוֹת אֵין מִסְפָּר
(ח.1)**

ואמרו חז"ל **במדרש** (במדבר רבה יח): "שְׁשִׁים הֵמָּה
מְלָכוֹת", אלו ששים מסכתות. "וְשְׁמָנִים פִּילָגְשִׁים", אלו
פתחיהם. מה כוונת הדברים? באר ה"פנינים יקרים"
בשם ה"אוהב ישראל": מונח כאן רמז לכך, שהסך
הכללי של גימטריות האות הראשונה מהמילה הפותחת
כל אחד משש הסדרים הוא: שמונים.

סדר זרעים מתחיל במילה "מאימתי". $40 = מ$

סדר מועד מתחיל במילים "יציאות השבת". $10 = י$

סדר נשים מתחיל במילים "חמש עשרה נשים". $8 = ח$

סדר נזיקין מתחיל במילים "ארבע אבות". $= א$

סדר קדשים מתחיל במילים "כל הזבחים". $20 = כ$

סדר טהרות מתחיל במילים "אבות הטומאות". $1 = א$

סך הכל: 80. נמצא שפתחיהם שמונים

הגדה של פסח "ומתוך האור"

